

vistnok sige, at en saadan særegen Bestemmelse er gældende for Skipperen, men ikke for Tredjemand, som ikke har kendt den, men saa vil man jo se, at der let kan opstaa temmelig indviklede Spørgsmaal. Sæt nu, at en Befragter har fragtet et Skib i Tillid til Kaptajnen og i Tillid til § 25 i denne Sølov, som siger, at Kaptajnen bærer Ansvaret for det hele og antager Skibsmandskabet; han fejler med Fragten, og Befragteren kender ikke nogen særegen Kontrakt mellem Skipperen og Rederen, han kommer i en anden Havn, og af en eller anden Grund afskediges Maskinmesteren, Rederiet sender en Maskinmester til at overtage hans Post, denne er en ukyndig Person, muligvis springer Maskinen, og der foranlediges Havari. Saa kan det Spørgsmaal opstaa: Hvorledes skal Befragteren forholde sig i den Henseende. Han siger, han har holdt sig til § 25 i dansk Sølov, der siger, at Skipperen er den, der antager Skibsmandskabet, altsaa ogsaa Maskinisten. Jeg henstiller kun dette til Overvejelse, om det ikke vil være hensigtsmæssigt at optage en bindende Bestemmelse, som enten kunde angive, hvilke Afnit der absolut skulle være bindende, hvilke ikke, eller i alt Fald udtale det gældende Synspunkt, hvorunder Loven i den Henseende skal betragtes, for at alle kunne være paa det rene med, at, hvad der staar i denne Lov, er noget, der ikke er absolut forpligtende for de uvedkommende.

Jeg vender saa sluttelig tilbage til § 26, Spørgsmaalet om Reglerne imod Uødygtighed. Det er jo en Sag, som er gammel kendt her i Tinget. Vi behandlede den i flere Aar men der opnaaedes ikke Enighed om de forelagte Lovforslag, som gik ud paa, at der skulde etableres et offentligt Tilsyn med alle danske Handelskibe, og at der skulde bestemmes indgaaende Regler ikke alene for Skibene selv, men ogsaa for deres Udrustning, Belastning og Bemanning. Betænelighederne derved vare — særlig blev det gjort gældende den Gang fra min Side — at medens der vistnok var al Anledning til at sikre sig imod de saakaldte Plimsollske Vigtstier, altsaa imod de uødygtige Skibe som jaadanne, var der næppe saa stor Grund til at paabyrde den danske Søfart de meget besværlige Regler med Hensyn til Udrustning, Forsyning og Belastning, som navnlig, saa længe vore Konkurrenter i de nordiske Lande ikke havde tilsvarende Regler, vilde komme til at hvile paa den danske Søfart paa en Maade, som den ikke vilde være tjent med. Vrede Medlemmer ville erindre de udførlige Forhandlinger vi den Gang havde, som altsaa ikke førte til nogen Lov. Forslagets § 26 gaar nu ud

paa at stille hele denne Trætte med det Benestrog som siger, at nærmere Forstrifter og Regler for Skibes Udrustning, Forsyning og Lastning gives af Kongen. Der søjes til, at Regler for Indladning og Medtagelse af Sprengstoffer og ildsfarlige eller ætsende Varer ogsaa gives af Kongen. Det er noget, som allerede er gældende iet ifølge Maskinloven, eller hvad det nu er for en Lov, der omhandler det, men det, der er nyt, er, at der ved kongelig Anordning gives Regler for Skibes Udrustning, Forsyning og Lastning. Jeg tror ikke, det gaar an. Ganste vist føler jeg mig overbevist om, at de Regler, der i 1879—80 bleve forelagte fra Regeringens Side, vilde den ikke nu sætte i straf, dersom den fik Bemyndigelse til at gøre det ved kongelig Anordning. I saa Henseende ere jo Opfattelserne væsentlig forskellige, og der var jo ikke saa ganske lidt ufundt i den Agitation, som var saa stærkt fremme i Begyndelsen af Tirserne. Men ikke desto mindre have vi jo en vis Forudsætning om, at hvad Regeringen i sin Tid foreslog som Lov, vilde den ogsaa mere eller mindre være tilbøjelig til at gøre, naar den fik Bemyndigelse til at gøre det paa egen Haand. Jeg antager derfor ikke, det lader sig gøre at løse Spørgsmaalet paa denne Maade. Det kunde jo ordnes saaledes, at man blot lod det sidste Stykke af § 26 udgaa, saa at der altsaa derom ikke blev sagt noget, og at det stod aabent til fremtidige Forhandlinger, om der eventuelt kunde blive Enighed om en Lov paa dette Omraade. I saa Tilfælde vilde det jo ikke kunne ske ved kongelig Anordning, men maatte forudsætte en Lov. Det var muligt, at der var en Løsning. Jeg vil henstille en anden Tanke. Jeg henstiller ganske til Prøvelse, om det var muligt, man kunde gaa den Vej. Vi have jo set, at dette Lovforslag er forberedt paa en saa dygtig Maade gennem skandinaviske Kommissioner, for at man kunde opnaa den størst mulige Overensstemmelse mellem de nordiske Lande. Jeg kunde tænke mig, at man her vilde føle sig tilstrækkelig betrygget, dersom det samme Synspunkt blev gjort gældende over for de Foranstaltninger, der eventuelt skulde træffes ved den kongelige Anordning, og at man altsaa kunde sige, at det kunde ske ved kongelig Anordning, for saa vidt der derved opnaaedes Overensstemmelse mellem de tre nordiske Lande. Det vilde altsaa forudsætte, at det Samarbejde, som hidtil har fundet Sted om Tilvejebringelsen af et Lovforslag, fortsattes i Retning af at tilvejebringe Overensstemmelse om de Anordninger, der slutte sig til Loven. Jeg henstiller dette, idet jeg tror, at Hovedfrøgten